I ALLAHS, DEN NÅDERIKES, DEN BARMHÄRTIGES NAMN

Salam jag är Salih T.

Detta är bärättelsen bakom min väg till Islam

Min väg till islam
Tillägnad alla mina kära muslimska bröder och systrar som är födda och uppvuxna i Sverige. Jag hoppas att detta ska kunna vara något lärorikt för er.

Sökandet efter meningen och målet med livet

Mitt namn är Salih och jag var delar ansvaret för denna hemsida islamiska.org med, min vän och broder i islam, Redaktion. Jag tänkte berätta om mig själv och hur det kom sig att jag började göra denna hemsida.

Jag började så småningom skolan och en intressant period i mitt liv inträffade när jag började i nionde klass. För första gången började jag att reflektera över meningen med livet på min egen hand. Jag hade fått en uppfostran som innehöll muslimska traditioner vars innebörd jag hade en liten uppfattning om. Men jag ansåg och anser fortfarande att det inte gav mig svaret på den enkla och grundläggande frågan om meningen med livet och dess mål. Min egna slutsats som jag själv kom framtill var att detta liv måste ha någon slags konstruktiv mening, vi människor föds inte och lever inte bara för att äta, sova, arbeta och till slut dö.

Det måste med andra ord finnas en mening med allt detta och därmed en kamp för att nå detta mål. Vad denna kamp och mål var visste jag inte utan jag började så smått mitt sökande. Detta utvecklade sig snart till en allt mer fördjupande och mer ingående ansträngningar för att försöka hitta svaren på mina frågor.

Sökandet i den politiska världen

Jag hade alltid varit intresserad av politik och jag läste samhällsböckerna som vi hade i skolan med stort intresse.

I politikens värld fanns det många olika riktningar, kapitalister, kommunister, socialdemokrater, liberaler etc. som jag kunde studera närmare. Min slutsats var att kommunismen föll i min smak eftersom de talade och förespråkade för de fattigas och utstöttas rättigheter. Där fanns också en kamp som sträckte sig utöver nationsgränserna och därmed gjorde det till en stor och internationell rörelse.

Att kämpa för de fattiga kunde inte vara fel tänkte jag och tog mig till närmsta förening där jag visste att jag kunde få mer information. Jag besökte en kommunistförening som var ett kafé och blev väl bemöt, jag gick aldrig tomhänt hem den dagen utan fick en massa gratisinformation. Efter att jag hade gått igenom materialet slogs jag av tanken; hur kan jag vara så säker på att detta är den rätta vägen och vägen till mänsklighetens framgång och välstånd? Det fanns andra människor liksom mig som hade sökt bland de olika politiska åsikterna och kommit fram till helt andra slutsatser än jag. Vad säger att jag inte kan ha fel och dem inte rätt?

Alla dessa politiska program var människoskapade och vi vet alla att den bästa av oss kan ibland göra felbedömningar. Jag ville satsa på något som jag visste skulle vara 100% sant och felfri, något som inte kunde ta fel på saker och ting (detta skulle senare visa sig vara Gud), som vi människor kan. Så min osäkerhet om vilken riktning som gällde fick mig att stanna upp med den politiska satsningen, och istället som det skulle visa sig senare, fortsätta mitt sökande i andra områden.

Det fanns ytterligare två skäl till att jag avstod från att börja engagera mig politiskt inom kommunismen och det första hindret var Guds förnekelsen som rådde i den kommunistiska ideologin. Så länge jag minns så har jag alltid trott på att det finns en Skapare som har skapat hela detta universum. Att helt plötsligt förneka Honom tedde sig för mig inte uppriktig och jag skulle bara ljuga för mig själv om jag skulle förneka Guds existens.

De andra skälet till att jag avstod från mitt engagemang var frågan som jag sökte svar på, vad händer efter döden? Jag hade en ganska klar känsla av att det fanns ett liv efter detta. Att man blev jord och aldrig skulle existera igen kunde jag inte tro på. Jag resonerade på följande sätt, vad är det för mening om jag satsar mitt liv för kommunismen och sedan dör och slutar att existera. Vad har jag vunnit på detta? Ska den värsta förtryckaren bara sluta existera som mig eller kommer inte förtryckaren stå till svars för sina handlingar? Det måste finnas en dom (domedagen) efter detta där vi ska stå till svars för våra handlingar och total rättvisa måste råda.

Mitt möte med en kristen

Just som jag försökte tackla detta problem träffade jag en väldigt trevlig person som skulle komma att påverka mitt liv i en viss positiv riktning.

Jag och mina kamrater vara ute en dag och spelade basket när en äldre svensk man närmade sig och började prata med oss och var mycket trevlig. Det var inte så vanligt på den tiden och där vi bodde att det kom fram en svensk till en grupp invandrarungdomar som vi var. Det

var så jag hade erfarit. Det visade sig att han bodde i samma kvarter som oss och vi träffade honom då och då.

En sommardag när vi satt ute i parkbänken kom vår svenske vän och satte sig och började diskutera om religion, Gud, Jesus och meningen med livet etc. Detta blev snart till en liten tradition som vi hade internt, att vi brukade sitta på parkbänken under dagarna och prata om teologiska frågor. Jag tyckte att dessa diskussioner var mycket givande och allt mer började jag inse betydelsen av Gud i mitt liv. Under diskussionerna gav jag alltid den lilla kunskap jag visste om islam och dess syn på olika saker och ting i livet, jag blev en representant av islam i denna lilla umgängesgrupp. Jag skäms att erkänna att det inte var mycket jag visste, i princip var jag helt okunnig.

Till slut visade det sig att mannen var ett Jehovas Vittne och hans mål med dessa diskussioner var att konvertera oss till hans religiösa organisation och hans livsåskådning.

En dag när han hade bjudit in oss till hans hem, kom vi in på diskussionen om islam och profeten Muhammed (frid vare med honom). Jag blev smått överraskad när han sa att Muhammed (f) bara var en falsk profet som hävdade att han var en profet för att han skulle kunna vinna världslig makt. Han sa bland annat att profeten hade ett slott och stora rikedomar. Efter att han hade sagt detta var den lilla övertygelse som jag hade av Islam helt borta. Jag kan fortfarande än idag känna känslan som jag hade när jag gick hem ifrån honom. Jag kände att mina föräldrar och min familj hade växt upp med något som var falskt dvs. växt upp i en lögn och vi hade trott på en person som bara var ute efter egen vinning.

Den natten hade jag ganska svårt att sova och jag satt uppe och bara funderade. Jehovas Vittnet hade inte lämnat mig utan vidare information utan gav mig en hel del gratis litteratur och små traktat som jag läste och funderade över. Jag hade kommit till en punkt i livet då jag började tvivla på att islam var en sann tro.

Mitt möte med en f.d. kristen

Just som jag gick igenom detta tvivel av att ha blivit uppfostrad i en lögn blev det dags för en av islams största högtider – Eid el-Fitr. Som traditionen sa så skulle man till moskén och be den speciella eidbönen för att sedan hålla fest hela veckan.

När jag och min familj var på väg tillbaka från moskén, såg jag en gammal vän stå vid en av busshållsplatserna nära moskén. Det var tidigt på morgonen och jag undrade varför han var uppe så här tidigt och väntade på bussen. När jag hade kommit hem väntade jag ivrigt på att tiden skulle gå för att jag skulle kunna ringa till denna gamla polare och fråga vad han gjorde

uppe så tidigt på morgonen, för jag hade absolut inget minne av att denna kille varit morgonpigg på något sätt. Jag lyfte luren och ringde min polare som jag inte talat med på flera månader.

”Vad gjorde du där vid busshållsplatsen så tidigt”, frågade jag honom? Min kompis svarade att han hade konverterat till islam och nu var muslim, han hade också varit på eidbönen. Jag kunde inte tro mina öron, därför frågade jag honom flera gånger om detta verkligen var sant. Han svarade med samma svar varje gång.

Jag kunde inte förstå att en så pass troende kristen han hade varit innan bara kunde gå över till något, som jag nu tyckte vara en falsk tro. Hur kunde han acceptera en profet som skapade en religion för att få makt? Hur som helst så bestämde jag en träff med denna gamla kompis och förklarade för honom anklagelserna som Jehovas Vittnet hade ställt mot profeten Muhammed (f). Min kompis svarade lugnt och sansat att det var en ren påhitt och lögn från Jehovas vittnets sida. Han sa att det finns många beskrivningar om profetens enkla och fattiga liv. Senare läste jag i Koranen:

> ”Säg (Muhammed): Jag begär ingen lön av er för detta (budskap) och jag är inte en av dem som ger sig ut för att vara vad de inte är.” (Koranen 38:86)

Slutsatsen som jag drog om profeten Muhammeds (f) liv kan förstås i följande vers:

> ”Ditt liv och ditt handlande är ett lysande (exempel).” (Koranen 68:4)

När jag fick höra allt detta gick det upp för mig, Jehovas Vittnet som jag hade respekterat hade ljugit om min tro. Nu började jag fundera och undra varför han skulle behöva ljuga och vad hans syfte var med detta.

Jag konfronterade Vittnet och jag såg ganska fort att han inte hade någon större kunskap om islam. Min kompis som hade konverterat berättade nu för mig om hur islam verkligen var och hur islam såg på meningen med livet. Detta väckte mitt intresse allt mer för islam och under en fredagsbön i moskén fick jag en gratis broschyr som hette ”The God that never was”. Titeln var väldigt underlig men all information som jag fick av muslimer slukade jag nu obehindrat.

Jag läste broschyren ett antal gånger även om jag hade det väldigt svårt att förstå vad den

handlade om. I broschyren fanns det en massa citat ur Bibeln och jag hade fått lära mig förut att det var tabu för en muslim att röra vid bibeln, och tänka vad förbjudet det då måste vara att citera den! Men detta visade sig vara en missuppfattning, det sanna islam som tyvärr blivit lite bortsuddat ur traditionerna lärde ut att man även fick studera bibeln och att det inte är en bok som man behöver vara rädd för utan tvärtom något som styrker profeten Muhammeds (f) profetskap och islams sanning. Senare läste jag en vers i Koranen som på ett ögonblick visade mig hur allting förhöll sig:

> ”Och de säger: Ingen skall stiga in i paradiset som inte är jude – eller kristen. Detta är vad de önskar och hoppas. Säg: Lägg fram era bevis (dvs. ur er egen Skrift), om det ni säger är sant.” (Koranen 2:111)

Efter att jag hade läst broschyren ett flertal gånger förstod jag att det var en bok som handlade om att Jesus inte kunde vara Gud. Författaren försökte att använda bibeln för att förklara för läsaren att Jesus inte kunde vara Gud och därmed visa på att islams syn på Jesus var den sanna. Men tanken att en människa skulle vara Gud var för mig en näst intill löjlig tanke. Jag kunde inte tro författaren när han skrev att Jesus i den kristna världen hölls som Gud, min slutsats var att författaren måste ha missuppfattat saken. Men frågan var ändå där, trodde verkligen de kristna på att Jesus var Gud? Jag började ställa olika kristna personer frågan och jag fick olika svar. Jag vände mig till böcker för att söka svar på vad Kyrkan hade för syn på Jesus. Författaren hade haft rätt, majoriteten av de kristna trodde att Jesus var den himmelske guden som hade inkarnerat sig själv till en människa.

Allting förändras

Ännu en fredagsbön inföll och denna gången kom en broder fram till mig och frågade om jag ville låna en film om islam. Jag svarade att jag självklart ville det, jag var kunskaps törstig. Min törst för mer kunskap om islam kunde liknas vid en man som vandrat i öknen under en het dag och som till slut hittar en oas och slänger sig för att dricka ur den.

Föreläsaren på filmen var samma person som hade skrivit broschyren som jag hade fått tidigare och hans namn var Ahmed Deedat. Det första jag gjorde när jag kom hem var att sätta filmen i videon och sätta på tv:n. Föreläsningen handlade om kristendomen och bibeln, Deedat förklarade många saker om bibeln som fick mitt intresse att öka om relationen mellan kristendomen och islam, mellan bibeln och koranen och mellan muslimerna och de kristna.

Jag ville nu mycket gärna träffa Jehovas Vittnet och ställa några frågor om bibelns

trovärdighet som jag hade fått lära mig av föreläsningen på videon. Mina frågor gick ut på att bibeln inte kunde vara Guds ord på grund av att den ibland motsa sig själv och att där fanns vissa berättelser om profeterna som inte kan tillskrivas sådana ödmjuka och fromma personer som de var. Vittnet hade ganska svårt att ge mig tillfredsställande svar och jag blev förvånad över att en så kunnig person inte kunde svara på så simpla frågor som jag hade. Han hade ju varit insatt i dessa religiösa frågor långt innan mig, jag hade ju precis börjat förstå saker och ting!

Nu började jag samla ihop all litteratur jag kunde få om förhållandet mellan kristendomen och islam och främst blev det material skrivet av Deedat. Jag satt hemma och lärde utan till olika frågeställningar och gick till Vittnet och ställde dem, allt mer och mer insåg jag islams styrka och att islams ifrågasättandet om bibelns trovärdighet inte gick att svaras på av kristendomen. Detta ökade min övertygelse för att islam var den sanna tron.

Muslimska gemenskapen

Tiden gick och jag började praktisera islam allt mer och mer och började studera islam på egen hand och i studiecirklar. Ganska snart började jag umgås med andra muslimska ungdomar som hade insett vikten av deras tro. Bland dessa ungdomar fanns det en hel del konvertiter som hade varit kristna förut. Med dem kunde jag utbyta idéer och få hjälp med att förstå den kristna tron. Det tog inte så lång tid innan jag köpte mitt eget exemplar av det nya testamentet och började läsa igenom den ivrigt från pärm till pärm och jag tyckte att det fanns mycket där man kunde lära sig. För mig var det viktigt att jag läste igenom bibeln för att förstå hur kristna tror och ser på saker och ting. På detta sätt kunde jag skapa mig en större förståelse för kristnas trosuppfattningar.

Har du läst Koranen?

I mitt liv har jag träffat många kristna som har kommit till mig, pratat med mig och försökt få mig att gå över till deras tro. Många av dem har trott att jag har varit kristen som har konverterat till islam. De blir ganska chockade när dem får höra att jag är både född och uppfostrad som muslim. En muslim som nu försöker praktisera sin tro. När de säger till mig att jag ska acceptera kristendomen som en livsstil och tro, framför islam frågar jag dem alltid om de läst koranen för att kunna göra den bedömningen att kristendomen är den sanna tron och islam inte? ”Har du någonsin i ditt liv ens öppnat koranen eller bara rört vid den?” Svaret är för det mesta ett stort nej. Det är inte ärligt att döma något innan man har tittat på det och försökt förstå. Jesus säger själv i bibeln, döm inte för så som du dömer ska du själv bli dömd. Tyvärr, så finns det för mycket folk i världen som tycker saker och ting men som inte har någon kunskap om saken i fråga.

Mina studier

Efter att jag slutade grundskolan fortsatte jag med gymnasieutbildningen och jag valde ekonomi som min inriktning. På grund av islam började jag att bry mig mer och mer om mina studier i skolan och jag tackar Gud för att han gjorde det lätt för mig och hjälpte mig att avsluta min utbildning. Islam är en tro som förespråkar kunskap och avvisar okunnighet som en av världens största sjukdomar. I Koranen står det:

> ”Säg: Kan de som vet likställas med de som inte vet? Men bara de som har förstånd tänker igenom dessa (frågor).” (Koranen 39:9)

Och Gud säger åt de troende i Koranen att vi ständigt ska ha följande bön i åtanke:

> ”Herre! Låt min kunskap tillväxa!” (Koranen 20:114)

Efter gymnasieutbildningen fortsatte jag på Komvux. Mitt betyg som jag hade med mig i matte räckte inte långt och behövde nu kompletteras. När jag studerade på Komvux hade jag mycket tid över och det ringde en broder och frågade om jag ville hjälpa ungdomar i grundskolan med sina läxor. Det var självklart att jag ville hjälpa till. De flesta eleverna där var muslimer och jag kände att det var min plikt att hjälpa dem nu när jag hade möjligheten. Där fick jag lära mig en hel del som jag aldrig kommer att glömma. En av dessa lärdomar var vikten av kunskap och att ha en bra utbildning. Många elever struntade i att ta emot denna gåva som erbjöds dem. Jag kunde inte se på längre, jag tyckte det vardags för mig att inhämta egen kunskap på universitet. Jag sa åt eleverna att det var dags för mig att gå vidare och att jag saknade tiden då jag själv satt bakom skolbänken.

Under denna tiden började jag ta en lite närmare titt på Jesus och hans förmodade korsfästning i bibeln. Ju mer jag började studera ämnet, desto mer såg jag att det framgick i bibeln att det aldrig hade ägt rum, precis som Koranen lär ut. Jag ville skriva ner några få punkter om detta som jag tyckte kunde vara till bra användning någon dag. Men det visade sig att dessa få punkter snart skulle utveckla sig till en liten bok. Jag hade inte haft några sådana planer men saker och ting tog sin väg och till slut hade jag 35 sidor i min hand. Boken namngav jag till snabbt till ’Jesus dog inte på korset’ men efteråt ändrade jag titeln till ’Jesus i Islam enligt Bibeln’.

Mitt livs största resa och upplevelse

Men innan jag lämnade mitt arbete i skolan blev jag tillfrågad om jag ville åka till Mecka på en mindre pilgrimsfärd, umrah på arabiska. Det var julen-97 och jag hade svårt att bestämma mig. Var jag beredd att åka ända bort till den arabiska halvön och framför allt, förtjänade jag att få komma till det heliga landet som vi muslimer anser det vara.

En kväll ringde telefonen och jag svarade, det var en broder i islam som ville veta om jag skulle följa med till Mecka, han behövde besked genast för att kunna förbeställa flygbiljetterna. Jag kommer mycket väl ihåg att många tankar for igenom mitt huvud i just den korta stunden. Jag visste inte vad jag skulle göra, ifall jag skulle åka eller inte.

Jag började tänka på min mormor. Hon var en äldre dam som jag, tyvärr, bara träffade några få gånger i mitt liv. Den kärlek som jag fick av henne var gång jag kom på besök var helt unik, hon var en otroligt omtänksam, kärleksfull och stark kvinna. Hon brukade kalla på mig, för att jag skulle sätta mig bredvid henne, då brukade hon berätta för mig om sin resa till hajj, som var ett stort äventyr i sig. Jag satt alltid spänt och lyssnade när hon berättade för mig om hur hon i en grupp av turkiska muslimer hade gjort den långa och mödosamma resan som det var på den tiden när man skulle till Mecka och hur hon hade stått upp för deras rättigheter i tullen. Hon berättade vidare om Mecka och Medinas skönhet och jag förstod att detta var något som var så viktigt för henne att hon kände det som en plikt och ett ansvar att dela med sig av denna erfarenhet med sina barnbarn. Nu i efterhand förstår jag hur stort intryck hon gjorde på mig. Jag tackar henne mycket och ber till Allah att Han ska vara barmhärtig och nåderik mot henne på domedagen.

Min broder som fortfarande var kvar i luren fick ett snabbt besked. Jag skulle med! All tid inför resan spenderades genom att drömma om Mecka och Medina och jag var väldigt ivrig. Jag ville lära mig arabiska därför läste jag om vad man skulle säga för böner på denna pilgrimsfärd och jag började tidigt, tidigt packa.

Nu var dagen äntligen här! Dagen då jag skulle få se det alla muslimer åtminstone en gång i sitt liv måste se Mecka, Medina och resten av hela Saudiarabien. Vi skulle ta flyget från Köpenhamn, sen landa i Kairo för att sen åka vidare till Saudiarabien. Tidigt på morgonen vaknade jag och bad morgonbönen, gjorde mig i ordning och tog farväl av min familj för att göra mitt livs största resa.

Efter flera timmars flygande närmade vi oss Kairo och i flygplanet började det bli riktigt varmt. Så fort vi kommit av planet slogs jag av den arabiska värmen och såg solen lysa starkt över underbara palmer som fanns runt omkring flygplatsen. Nu var vi i Kairo. Vi skulle bara mellanlanda så jag fick inte så mycket tid på mig att se något av landet. Men ändå kändes det så fantastiskt. Det var mitt livs första arabiska land jag hade kommit till och på

flygplatsen försökte jag praktisera den lilla arabiska jag kunde på försäljarna där men det var inte speciellt lyckat. Det blev nu dags att ta nästa flyg till Jedah. Cirka en timme senare, på kvällen, landade vi i Jedah. Jag tittade ut genom fönstret och sa tyst för mig själv: ”Detta är Saudiarabien, i detta land föddes Islam och härifrån spred den sig till hela världen…”

Flygplatsen var full av muslimer från olika delar av världen och det kändes som om vi alla var en enda stor familj, på väg till samma ställe, för samma syfte. Nu var det dags att ta bussen till Medina. Vi hamnade i en buss med massor av muslimer som skulle åka till Mecka och under hela bussfärden lovprisade dem Gud.

Vi närmade oss Medina och det var tidigt, tidigt på morgonen. Plötsligt hör jag att min broder kallar på mig, jag vänder mig om och ser att han pekar ut genom fönstret med en menande blick. Jag vänder mig sakta mot fönstret och ser Profeten Muhammeds (f) moské. Den kunde liknas vid ett slott. Ett stort och vackert slott som låg långt borta vid horisonten, jag blev helt tagen av dess skönhet i mörkret där den lyste som en stor lykta över landet.

Vi körde in i staden och bussen släppte till slut av oss, det var fortfarande väldigt mörkt och det fanns inga människor ute. Vi ”checkade” in på ett hotell och plötsligt fick jag höra adhån, den muslimska kallelsen på bön. Jag blev helt tyst och satte mig i sängen för att höra på denna underbara kallelse:

”…Allah är störst, Allah är störst, det finns ingen gud utom Han och profeten Muhammed är Hans sändebud. Kom till bönen, kom till framgång…”

Vi tvättade oss och tog oss till profeten Muhammeds moské som bara låg några hundra meter bort. Vi gick in i denna väldiga, stora och vackra moské och bad vår bön. Sen var det dags att hälsa på profeten, vars grav inte heller låg så långt borta. Det var alldeles för mycket för att jag skulle riktigt förstå var jag var någonstans. Just här hade allt en gång börjat för ca 1400 år sedan. Här hade profeten bett och här hade han mottagit sina uppenbarelser och härifrån hade han spritt Guds uppenbarelser. Nu stod jag framför graven och jag kände ett lugn… Jag tackade Gud för att han hade givit oss en man så tolerant och så bra som Muhammed (f) till profet.

Min tid i Medina var helt underbar och staden var så vacker att man inte ville lämna den. Tiden i Medina tillägnade jag helt åt bön och dyrkan, när jag var ledig brukade jag gå runt alldeles själv bland små affärsstånd som fanns runt moskén och prata med olika människor som bodde i staden.

En sak som hände i Medina som jag aldrig kommer att glömma är en dag då vi satt i hotellet

och precis hade ätit lite. Plötsligt ringde det på dörren och vi hade inte väntat någon. Vi öppnade dörren och där stod män med stora brickor med mat på. De steg in och lade det på bordet. Vad är det här utbrast vi! Det är en gåva från en broder som vill vara anonym, fick vi veta. Tills idag vet jag inte vem denna broder är men jag ber Allah att Han belönar denna broder och skänker honom det bästa i både detta livet och i nästa. Denna gest fick mig verkligen att känna att det finns ett brödraskap i islam. Ett brödraskap som tyvärr nästan försvunnit i andra delar av världen där det är det materialistiska som styr. Vi lever i en värld där varje person bara tänker på sig själv, hela tiden.

När jag var i Saudiarabien hade fastemånaden precis börjat och varje dag bröt vi fastan med antingen dadlar eller vatten. Då var det bröder som hade köpt stora kartonger med dadlar som de tog med sig till moskén för att dela ut till sina bröder och systrar. Denna goda gärning kanske kan te sig liten i våra västerländska ögon, men när du är en resenär så uppskattar du sådana saker mycket mer, må Gud belöna dessa människor för allt vad de gjorde.

Efter några dagar i Medina, var det nu dags att åka till Mecka. Det var sent på kvällen och vi tog den första bästa bussen dit. Nu var det inte så lång tid kvar tills jag skulle få se Kaba som man hade sett på tavlor, i böcker och på tv.

Bussen stannade på halva vägen så att vi kunde ta på oss våra ihram kläder (de traditionella pilgrimskläderna) och göra oss redo att göra vår umrah. Det pirrade i magen och ju närmare vi kom Mecka desto mer pumpade adrenalinet. Efter en tid kunde jag läsa på skyltarna att vi hade kommit in i staden och nu var det inte långt kvar innan vi kunde komma fram till Kaba. Motorn stannade och vi steg ut och tog vårt bagage. Moskén där Kaba ligger, var bara ca 100 meter bort från där vi stod men först skulle vi släppa av vårt bagage.

Ett par bröder begav sig för att hitta ett billigt hotell medan vi väntade på dem. Det var sent och fajr (morgonbönen) närmade sig och det ända jag kunde göra var att betrakta moskén utifrån och föreställa mig Kaba som var innanför. Det ironiska var att bröderna gick runt och letade i flera timmar för att det till slut skulle visa sig att det billigaste hotellet var precis där vi hade väntat. Vi checkade in på hotellet och tog oss till Kaba.

Jag hade lärt mig att man skulle göra dua (en liten bön) till Allah så fort man såg Kaba för första gången. För varje steg vi närmade oss moskén kändes det mer och mer som att man närmade sig något stort och heligt. Vi var nu inne i moskén och jag fick ingen syn på Kaba i och med att den skymdes av alla de marmorbelagda pelarna. Plötsligt kallar min broder på mig och jag vänder mig om och tittar på honom och ser att han pekar på sina skor. Jag sänker blicken och tittar på mina fötter, jag insåg att jag fortfarande hade mina sandaler på mig. Så koncentrerad och tagen var jag att jag inte hade tänkt på att jag hade stigit in med

mina sandaler på mig. Snabbt tog jag av mig mina sandaler och fortsatte min väg mot Kaba.

Plötsligt stod den där, en stor svart kub och jag stannade plötsligt till och lyfte mina händer i luften och påbörjade min bön. Alla i gruppen var tysta och helt tagna av dess enkla skönhet och i moskén rådde en tystnad och ett lugn som jag sällan har fått uppleva i detta stressiga samhälle som vi lever i.

Jag var framme, jag hade lyckats ta mig till Mecka och känslan som sprudlade upp inom mig var helt fantastisk. Efter den korta bönen fortsatte jag framåt för att utföra två raka‘s. Jag kom ut i området nära Kaba och gjorde mig redo för att göra min bön. Efter bönen var det dags för fajr och vi bad gemensamt för att sedan återgå till vår umrah.

Det var dags att försöka pussa den svarta stenen så jag ställde mig vid kön. Jag kom att tänka på berättelse som profeten Muhammeds lärjunge hade berättat om den svarta stenen som i sig själv inte hade någon kraft och att han pussade den för att han hade sett profeten göra det.

Ju kortare ledet blev desto mer ökade trängseln och jag började tro att jag aldrig skulle komma fram till stenen. Jag ville inte knuffa mig fram. Nu var det bara en person framför mig och trängseln var oerhörd, detta skulle inte fungera trodde jag. Mannen som var framför mig gick fram för att pussa stenen och trängdes och knuffades. Plötsligt var det helt tomt framför mig och ingen var framför stenen, jag tog tag i det svarta tyget som var runt den svarta stenen och ställde mig framför den. Jag sänkte in huvudet och samtidigt som jag gjorde det kändes det som att jag var på ett helt annat ställe, jag kände inte någon som drog i mig eller ens rörde vid mig.

Folk måste ha respekterat mig när jag skulle utföra denna handling men jag är inte så säker på vad som hände så att folk inte rörde vid mig i den oerhörda trängseln. Stenen var precis framför mig och jag gav den en puss och drog ut huvudet, samtidigt som jag gjorde detta kände jag hur någon eller några grep i mig och jag flög i väg som ett löv under en stormig vind. Just då kände jag att jag kunde dö, jag hade fullbordat mitt livsuppdrag och detta var det mest speciella jag hade varit med om i mitt liv.

Efter detta var det dags att springa mellan as-safa och al-marwa. Det såg ganska enkelt ut men när man väl hade sprungit några varv kände man sig ganska trött. Delvis berodde det på att man inte hade fått den vila och sömn som man behövde.

Om jag ska jämföra Medina med Mecka så var folket i Medina mycket mjukare och mer harmoniska än i Mecka där det fanns vissa typer som hade hårdare attityder. Livet i Mecka

var stressigare och jobbigare än i Medina.

Nu förstod jag ganska fort varför profeten Muhammed (f) gjorde sin hijra (utvandring) till just Medina av alla städer. Jag förstod också varför han brukade gå till en grotta i berget Hira för att meditera. Där kunde han få lugn och ro och en chans att tänka över saker och ting på ett helt annorlunda sätt än vad han hade kunnat göra om han hade stannat kvar i Mecka. Min erfarenhet av det heliga landet gav mig en djupare förståelse för det praktiska livet som profeten Muhammed (f) och hans lärjungar hade fått uppleva fastän allt i staden var så mycket modernare.

Innan jag skulle resa hade jag träffat en kristen man som jag hade berättat för att jag skulle åka till Mecka och Medina. Han berättade en kort historia om en egyptisk imam som hade åkt på hajj för att finna Gud men han hade inte funnit någon där. Han sa att jag inte skulle finna det jag söker där heller, nämligen sanningen. Men det skulle visa sig, och det gjorde det att han hade fel, så väldigt fel.

Efter att jag kom tillbaka från min resa var jag fylld med en energi som jag inte visste vad jag skulle göra av. Ganska snart började jag rikta in min energi på internet och började lägga ner mer arbete på att bygga ut min sida med mer information. Detta är det enda sättet som vi muslimer kan skapa en förståelse för vår tro och vägen dit är genom att informera människorna med alla möjliga medier om hur vi själva ser på vår tro och hur vi praktiserar den.

Vi behöver inte ha en massa islamologer och religionsvetare som inte är muslimer det är vi själva som ska representera oss på debatter och i TV. Nej, detta är inte rättvist, vi måste få stå för oss själva och representera oss själva. När vi väl har nått dit kan vi säga att islam har kommit till Sverige för att stanna och att det först nu är en svensk tro som kristendomen har varit under flera hundra år.

Universitet

Jag hade skickat in min ansökning till universitet och kom in på olika kurser på olika orter i Sverige. Efter att ha funderat, och tänkt över saker och ting bestämde jag mig för att välja arabiska. Det fanns två stora anledningar för detta: arabiskan är ett internationellt språk som talas av en stor del av mänskligheten. Ända från Marockos västkust till Irak. Utöver detta så börjar de arabiska länderna att återhämta sig och kan inom kort bli en intressant marknadsplats. De har ju redan det svarta guldet – oljan. Arabiskan är det språk som Koranen är skriven på och en stor del av den islamiska litteraturen finns på arabiska. För att kunna fördjupa sig i Islam krävs kunskap i det arabiska språket.

Just nu är jag inne på min andra termin och jag tycker det är väldigt svårt. Grammatik har inte varit mitt favorit ämne precis. Men jag kämpar på och får se hur länge jag hänger i. Mina planer hittills här är att avsluta mina 40 p. I kursplanen ingick det en två veckors resa till Jordanien i början av andra terminen om man hade klarat av de olika tentorna från första terminen. Detta hade jag gjort så jag var redo att resa.

Min resa till Jordanien

Det blev dags att resa och jag såg fram emot att komma till ett muslimskt land där det fanns moskéer och där man också kunde höra den muslimska kallelsen till bön.

Vad jag slogs av i Jordanien och insåg att Sverige var mycket långt efter, var religionsfriheten. När jag vandrade runt i Amman för mig själv och utforskade staden såg jag många moskéer, men jag såg också många olika kyrkor. Det var stora och vackra kyrkor med gigantiskt stora kyrkklockor som slog, ofta.

I Sverige har muslimerna ett helvetiskt arbete bara med att lyckas övertyga samhället att tillåta dem bygga en moské. Att tänka sig ha minareter som används är något otänkbart. Men hur kommer det sig att kristna kan använda sina kyrkor och bygga ut dem som jag såg att en viss kyrka gjorde och använda sina klockor medan vi muslimer får gå igenom ett jättearbete bara med att få ett tillstånd att bygga en moské utan någon minaret? Min slutsats är att Sverige borde lära sig ett och annat av Jordanien om hur man ska praktisera religionsfrihet i dess sanna anda och inte bara ha det på papper som man stolt kan visa upp för yttervärlden och säga: ”Titta här vi har religionsfrihet.”

Jag blev väl mottagen och jag kommer speciellt ihåg tullen i Jordanien. En yngre man tog mitt pass och skulle utföra ett visum till mig. Medan jag stod där och väntade frågade mannen mig på arabiska ”Saleh, är du muslim?” Jag svarade på arabiska att jag är muslim. Tullpolisen sa då, alhamdulillah (lovpris ske Gud). Jag fick mitt pass och sa stolt till tullpolisen som för mig nu var en bror i tro, assalamu alikum (frid vare med dig) och jag fick svaret, wa salamu alikum (och frid vare med dig). När jag gick därifrån kom jag att tänka på vilken broderskaps känsla islam kan skapa på bara några få sekunder. Denne tullansvarige hade aldrig träffat mig förut och vi hade vuxit upp i två helt olika samhällen men ändå kände vi båda att vi hade så mycket gemensamt, vi var bröder.

I Jordanien besökte vi den historiska staden Petra där profeten Salih hade predikat. Profeten vars namn jag bär med stolthet. Detta får mig att tänka på när jag som liten blev lite retad för att ha ett flicknamn, från engelskans Sally. När jag kom till Petra hade jag följande koranvers i mina tankar:

”Säg: Bege er ut i världen och se (spåren som visar) hur slutet blev för dem som levde före er och som, de flesta av dem, satte medhjälpare vid Guds sida.” (Koranen 30:42)

Profeten Salih hade predikat till sitt folk om att de skulle erkänna och tillbe den ende sanne guden – Allah men de hade förkastat detta och Gud straffade dem genom att utrota dem. Och nu finns det spår av deras bostäder där man kunde gå runt och titta.

”Och minns att Han gav er den plats som stammen Ad (en gång) intog och gjorde er bofasta i en trakt där ni uppförde praktfulla byggnader på jämn mark och högg ut era bostäder i klippan.” (Koranen 7:74)

Det kändes väldigt speciellt att gå där och titta på dessa forntida lämningar. Man slogs hela tiden av tanken av hur dessa ”primitiva” människor under den ”primitiva” tiden som de levde i kunde bygga storverk med sådan precision och helt unika stil. Hur lång tid hade inte detta krävt och hur mycket kraft hade de inte fått lägga ner på dessa praktfulla bostäder.

Slutet

Här tycker jag att det får vara slutet på historien för tillfället. Där finns många saker som jag inte har kunnat ta med och saker och ting som jag har glömt. Men jag hoppas med Guds hjälp att fortsätta skriva vidare på detta eftersom jag tycker att jag har lärt mig en del själv genom att lägga allt jag har varit med om i perspektiv och i sin rätta plats.

Wasalamu alikum wa-rahmatullahi wa-barakatuhu
/ Salih T